

Chương thứ 16

ĐỢI MẶT VÕ LÂM

Thiên Tổng bưng chén rượu, ngắm nhìn Như Băng khảy khúc "Tửu

Phùng". Nàng vừa khảy đàn vừa hát :

" Dạ tình hảo tửu tri tân khách.

Giai nhân thu nhĩ tâm tri kỷ

Nhất niên bất kiến dạ bồi hồi

Tao phùng diện ngộ nhứt lệ sa."

Tiếng nhạc phối cùng với giọng hát của nàng nghe vừa có chất ai oán, vừa đượm một nỗi sầu mệnh mang len lén xâm chiếm tâm hồn Trương Thiên Tổng.

Y bưng chén rượu trên tay. Nhưng như thể không mản đến chén rượu đó mà chỉ rọi mắt ngắm nhìn nàng. Khi Như Băng hát xong và ngưng đàn, Thiên Tổng bất giác cảm nhận cái gì đó hụt hẫng trong mình, sự hụt hẫng kia lan nhanh vào mọi góc ngách suy tư của Thiên Tổng. Bất giác y không kềm chế được mà buông tiếng thở dài.

Như Băng đặt cây đàn tỳ bà xuống giá đỡ rồi bước đến bên Thiên Tổng.

Nàng nhìn gã :

- Thiên Tổng huynh đang nghĩ gì ?

Y nhìn nàng mỉm cười :

- Nàng đoán xem.

- Thiên Tổng huynh đang nhớ về Bạch Hảo Dung.

Thiên Tổng uống cạn chén rượu, rồi đặt xuống trước mặt mình.

Như Băng bưng lấy vò rượu chuốc đầy chén rượu y. Thiên Tổng nhìn nàng chuốc rượu, ôn nhu nói :

- Nàng nghĩ ta đang nhớ về Bạch Hảo Dung ?

Như Băng gật đầu.

- Như Băng... Nàng đoán sai rồi. Bạch Hảo Dung lụi tàn trong tâm tưởng của Thiên Tổng. Ta đang nghĩ đến điều khác.

Như Băng hỏi :

- Huynh đang nghĩ đến điều gì ?

- Quan hệ giữa ta với nàng.

- Mọi quan hệ giữa Như Băng với Thiên Tổng tạo ra trong huynh những cảm giác gì ?

- Bỗng dưng ta cảm thấy có cái gì đó rất mơ hồ và mong manh. Thiên Tổng nghĩ đến thời khắc nào đó khiến cho ta và nàng cũng lại chia cắt nhau như đã từng xảy ra với Thiên Tổng và Hảo Dung.

Nàng nhướn đôi chân mày vòng nguyệt :

- Thiên Tổng huynh vợ vẫn rồi. Sao huynh lại có ý nghĩ đó ?

- Thiên Tổng cũng không biết nữa. Nhưng khi nghe nàng đàn và hát thì ta có cảm giác mơ hồ này.

- Cảm giác là cảm giác có thực tại, Như Băng sẵn sàng bên Thiên Tổng huynh.

Nàng bưng chén rượu đặt vào tay Thiên Tổng nhỏ nhẹ nói :

- Thiên Tổng hãy xua cảm giác đó đi.

Như Băng vừa nói vừa áp miệng chén rượu vào hai cánh môi của Thiên Tổng. Mặc dù trong chén là hảo tửu, nhưng khẩu giác của Thiên Tổng chẳng thể nào ngửi được hương của rượu, bởi nó đã bị mùi xạ hương từ cơ thể nàng phả ra khóa lấp. Thiên Tổng chẳng biết tự bao giờ, y đã quen với mùi xạ hương này. Nó tạo ra trong Thiên Tổng một cảm giác thật diệu kỳ và vô cùng khó tả.

Thiên Tổng uống cạn chén rượu rồi ngẩng lên nhìn Như Băng.

Y muốn nói với nàng thứ cảm xúc đang nẩy nở rộn rã trong gã thông qua mùi hương thơm của cơ thể nàng. Nhưng cuối cùng y lại lắc đầu xua đi ý niệm đó nhưng hai cánh mũi thì lại phập phồng như thể muốn thu nạp tất cả mùi hương quyến rũ kia.

Đang tận hưởng mùi từ cơ thể Như Băng, thì lỗ tai Thiên Tổng khe khẽ giật nhẹ một cái. Lỗ tai hần vừa giật thì thanh huyết kiếm cũng được y thi triển một chiêu thần tốc.

Y xuất kiếm rồi thu kiếm ngoài một cái chớp mắt, và gần như nàng chẳng hề phát hiện chuyện gì đang xảy ra. Tại sao Thiên Tổng lại làm như vậy ?

Như Băng nhìn xuống thanh trường kiếm của Thiên Tổng đặt trên bàn.

Mũi kiếm đã ghim một mảnh giấy hồng điều.

Nàng nhìn Thiên Tổng :

- Thiên Tổng huynh... Ai gọi cho huynh vậy ?

- Thiên Tổng cũng không biết.

Như Băng cầm tờ giấy hồng điều mở ra xem. Trong tám giấy hồng điều chỉ ghi có mỗi chữ duy nhất :

"Kiếm Môn"

Nàng đặt tám giấy vào tay Thiên Tổng :

- Thiên Tổng huynh nhìn xem.

Thiên Tổng nhìn qua tám giấy hồng điều. Đôi chân mày của y thoát chau lại. Với tay bưng tịnh rượu, Thiên Tổng dốc lên miệng tu ừng ực.

Hai chữ "Kiếm Môn" tác động gì đến Thiên Tổng mà huynh bỗng dưng lại có thái độ lạ lùng như vậy ?

Như Băng buột miệng hỏi :

- Thiên Tổng huynh sao vậy ?

Đặt tịnh rượu xuống bàn, cầm lấy cây huyết kiếm, Thiên Tổng nói :

- Ta sẽ quay lại với nàng.

- Huynh đi đâu ?

- Nàng cứ ở lại đây, Thiên Tổng sẽ quay lại ngay.

Nói rồi Thiên Tổng xăm xăm bước ra khỏi cửa biệt phòng. Y ra đại sảnh Vạn Hương Lâu thì bắt gặp một người vận hắc y dạ hành đứng quay lưng về phía y.

Thiên Tổng nói :

- Kiếm Môn phái các hạ đến tìm Thiên Tổng ?

Hắc y dạ hành quay lại. Y che mặt bằng vuông lụa đen chỉ chừa có đôi uy nhãn sáng ngời.

Y trầm giọng, ôn nhu nói :

- Tại hạ đi tìm kiếm chiêu của thanh huyết kiếm. Mà tôn giá lại là chủ nhân của thanh kiếm kia.

- Đi tìm kiếm chiêu của Trương mỗ ư ?

Hắc y hành khách gật đầu :

- Đúng !

Thiên Tổng cười khẩy rồi nói :

- Các hạ có biết đi tìm kiếm chiêu của Trương Thiên Tổng là đi tìm cái chết không ?

- Tại hạ không nghĩ đến điều đó. Tìm một chiêu kiếm đích thực phải trả giá bằng cái mạng thì cũng đáng lắm chứ.

Lời nói này của hắc y dạ hành khiến Thiên Tổng cau mày. Y cảm nhận ở dạ hành khách kia có cái gì đó mà y không thể lý giải được. Thiên Tổng chậm rãi bước xuống từng bậc thang. Y tiến thẳng đến trước mặt dạ hành khách che mặt, trang trọng nói :

- Ta có thể nhìn qua chân diện của các hạ được chứ ?

Dạ hành khách lắc đầu :

- Tôn giá muốn biết chân diện của tại hạ ư ?

Thiên Tổng gật đầu :

- Ta muốn biết sau tấm vuông lụa đen che mặt kia là bộ mặt như thế nào ?

Dạ hành hắc y nhân lòn tay sau lưng rút kiếm. Thanh kiếm của y thật quái gở khiến Thiên Tổng phải chú nhãn nhìn. Trên tay hắc y dạ hành không phải là kiếm mà đúng ra đó chỉ là một thanh sắt được rèn dựa cẩn thận, với cái chuôi được quấn bằng vải chàm.

Thiên Tổng tò mò hỏi :

- Kiếm của các hạ đó à ?

- Đúng... Đây là kiếm của tại hạ.

- Lần đầu tiên ta mới thấy một thanh kiếm như vậy. Chắc hẳn nó phải có chỗ đặc dị riêng của nó ?

Hắc y dạ hành khách lắc đầu nói :

- Kiếm của tại hạ chẳng có gì đặc dị cả, nó cũng giống như kiếm của tôn giá mà thôi.
- Khắp Trung Nguyên ta chưa từng gặp một kiếm thủ nào có thanh kiếm như của các hạ.
- Một thanh kiếm đẹp chưa hẳn đã biến tôn giá thành một kiếm thủ.
- Thế khi nào mới là kiếm thủ ?
- Tôn giá đã là thiên hạ đệ nhất kiếm, vậy có cần phải hỏi tại hạ câu hỏi đó không ? Nếu tôn giá hỏi, tại hạ buộc phải trả lời. Kiếm thủ chính là tôn giá đó.

Thiên Tổng phá lên cười. Y vừa cười vừa nói :

- Ta biết các hạ sẽ nói như vậy. Lời nói của các hạ khiến Thiên Tổng ngờ ngợ như các hạ biết về ta rất nhiều.
- Tại hạ chỉ biết người cầm thanh huyết kiếm chứ không hề biết tôn giá.
- Trên võ lâm chỉ có một người duy nhất thủ huyết kiếm.
- Trương Thiên Tổng.
- Không sai !
- Chính tôn giá là Trương Thiên Tổng nên tại hạ muốn đến tìm tôn giá.

Mặt Thiên Tổng sa sầm :

- Ta không thích thảo kiếm với một kẻ vô danh lại giấu mặt.
- Tại hạ là người của Kiếm Môn, sao tôn giá lại nói là kẻ vô danh ? Còn tôn giá muốn xem mặt của tại hạ...

Hắc y dạ hành lắc đầu :

- Bộ mặt của tại hạ có gì mà tôn giá muốn xem chứ. Nếu khuôn mặt của tại hạ giống như trang mỹ nhân đi cùng với tôn giá thì tại hạ sẵn sàng phơi nó ra ngay trước mặt người. Rất tiếc tại hạ không có khuôn mặt đó.

Thiên Tổng chau mày gần giọng nói :

- Xác chết hẳn cũng có một bộ mặt.
- Đó là cách duy nhất tôn giá thấy mặt của tại hạ đó.
- Thiên Tổng rất sẵn sàng chịu ý của các hạ.

Thiên Tổng vừa nói vừa rút thanh trường kiếm ra khỏi vỏ.

Y chậm rãi nói :

- Các hạ sẽ được thấy kiếm chiêu của Thiên Tổng.
- Tại hạ rất sẵn lòng tiếp nhận kiếm chiêu tử vong của tôn giá.

Hắc y dạ hành khách vừa nói vừa hướng mũi kiếm chỉ vào đầu mũi giày của Trương Thiên Tổng. Lối khai kiếm của hắc y dạ hành khách biểu lộ sự trọng thị của y đối với Thiên Tổng. Trong khi đó Thiên Tổng lại hướng mũi kiếm vào đúng tam tinh đối phương.

Thiên Tổng nhặt nhổ nói :

- Các hạ quá khách sáo trong lối khai kiếm.

Y lắc đầu :

- Thiên Tổng không thích như vậy ? Tại sao ?

- Sự khách sáo của các hạ khiến cho các sát kiếm không phát huy uy lực của kiếm chiêu. Các hạ chưa phải là đối thủ của Trương Thiên Tổng.

- Tôn giá sai rồi.

- Sai chỗ nào ?

- Tại hạ đang buộc thiên hạ đệ nhất kiếm Trương Thiên Tổng phải nhường lại tại hạ một trọng đó. Kiếm chiêu của tôn giá sẽ không đạt tới cảnh giới tối thượng khi thấy đối phương tỏ vẻ nhún nhường mình, tôn giá có tin rằng sự nhún nhường của tại hạ là một chiêu kiếm không ?

Thiên Tổng sững sờ khi nghe lời nói đó. Y lắc đầu; chân diện từ từ đánh hắt lại.

Hắc y dạ hành khách trầm giọng nói :

- Tôn giá nghiệm ra điều đó thì đã quá muộn rồi.

Thiên Tổng giật mình.

Cùng với cái giật mình của Thiên Tổng thì cả một màn kiếm quang dày đặc chụp thẳng tới y, ánh kiếm đỏ ối cắt ra chẳng khác nào một lưỡi tầm sét đỏ ối đánh thẳng vào màn kiếm quang của hắc y dạ hành. Vừa xuất thủ kiếm chiêu công phá màn kiếm quang của đối phương.

Thiên Tổng vừa nói :

- Ngô Tịnh...

Thanh huyết kiếm và thanh kiếm dị hình chạm thẳng vào nhau.

Keng...

Thiên Tổng xoay nửa người, trở kiếm rọc một đường từ trên xuống dưới.

Tả thì chẳng thể nào hết được cái uy và cái chuẩn cũng như cái nhanh của chiêu kiếm của Thiên Tổng biến hóa tạo ra.

Hắc y dạ hành hững hờ như đã có chủ ý từ trước. Y vừa nghe âm thanh chát chúa của hai lưỡi kiếm chạm vào nhau thì lui bộ lại. Thao tác của hắc y dạ hành thật nhanh nhưng mũi huyết kiếm vẫn rọc một đường dào kéo từ cổ áo của y xuống đến tận thắt lưng.

Nên hắc y dạ hành không có chủ định từ đầu, có lẽ mũi huyết kiếm đã rọc đôi thân pháp y, trang phục dạ hành bị rọc một đường dài thẳng tắp, hắc y dạ hành khách lùi tiếp ba bộ.

Y ôm quyền :

- Tại hạ gặp lại tôn giá.

Y vừa nói vừa quay lưng thì triển khinh thuật lao ra của Vạn Hương Lầu.

Thiên Tổng thét lớn :

- Đứng lại !

Hắc y dạ hành khách không mản đến lời nói của Thiên Tổng mà thi triển một bộ pháp thần kỳ. Y lẩn ngay vào bóng tối khi Thiên Tổng lao ra cửa toan đuổi theo. Thiên Tổng đứng trước cửa Vạn Hương Lầu nhìn vào bóng tối. Mặt y phủ những nét chai lỳ, băng giá và lạnh lùng.

Y nhẩm nói :

- Ngô Tịnh... Ngươi chưa phải là phé nhân ư ?

Trở lại với hắc y dạ hành khách, rời Vạn Hương Lầu lao vào bóng đêm. Khi đã biết chắc Thiên Tổng không đuổi theo mình mới lộn bỏ vuông lụa che mặt. Chàng chính là Thiếu Hoa.

Thiếu Hoa dừng bước dưới một tàng cây đại thụ. Chàng nghĩ lại chuyện vừa xảy ra và nhẩm nói :

- Ngộ đại ca nói đúng.... Kiếm chiêu của Trương Thiên Tổng tên giá đúng là thứ tối thượng, độc nhất vô nhị trên đời này.

Chàng hồi tưởng lại cuộc giao thủ vừa rồi giữa mình với Thiên Tổng. Sự hồi tưởng đó nhắc lại sau khi chiêu kiếm của Thiên Tổng vào tâm não Thiếu Hoa.

Một giọng nói trầm trầm cất lên sau lưng chàng khiến Thiếu Hoa giật mình.

- Các hạ còn hãi hùng bởi kiếm pháp của Thiên Tổng à ?

Giọng nói đó mặc dù rất ôn nhu nhưng Thiếu Hoa vẫn cảm nhận có cái gì đó khiến cho cột sống chàng gay lạnh. Chàng từ từ nhìn lại, đập vào mắt chàng là một chiếc thụng y đỏ ối, mũ trùm đầu che kín mặt.

Thiếu Hoa nheo mày nghĩ thầm : "Hết ta che mặt thì giờ đến người khác dấu mặt với mình"

Ý niệm đó lướt qua. Thiếu Hoa ôn nhu hỏi :

- Tôn giá là ai ?

- Bồn nhân đang định hỏi công tử là ai. Bồn nhân quá bất ngờ khi thấy công tử tuổi chưa quá đôi mươi mà có thể giao thủ với huyết kiếm Trương Thiên Tổng.

Thiếu Hoa nheo mày nhìn vào mặt Quách Trụ, nhưng chiếc mũ trùm đầu của Quách Trụ đã không cho chàng thấy mặt y.

Quách Trụ nói :

- Công tử không biết huyết kiếm Trương Thiên Tổng là thiên hạ đệ nhất kiếm ư ?

Thiếu Hoa ôn quyền :

- Tại hạ biết nên mới tìm đến y.

- Với mục đích gì ?

- Chẳng có mục đích gì cả ngoại trừ đi tìm cái chân thiện mỹ của một kiếm thủ.

- Công tử chỉ có mục đích đó thôi à ?

- Tại hạ chẳng thể nào dấu mục đích của mình, còn tôn giá có mục đích gì lại rình rập sau lưng tại hạ ?

Quách Trụ cười khẩy rồi nói :

- Bồn nhân chẳng có mục đích gì ngoại trừ sự tò mò khi thấy một kẻ muốn đi tìm cái chết nơi kiếm chiêu của Trương Thiên Tổng.

- Tôn giá chỉ tò mò thôi ư ?

Quách Trụ gật đầu :

- Bốn nhân còn tò mò hơn khi nhận ra công tử còn quá trẻ mà lại có thể dùng ra được kiếm pháp thần kỳ như vậy.

Thiếu Hoa nhướn mày :

- Lời nói của tôn giá tựa như một lời khen đối với tại hạ.

- Không phải bốn tọa khen mà còn tò mò nữa.

Quách Trụ nghiêm giọng hỏi :

- Công tử thụ kiếm pháp từ đâu vậy ?

Thiếu Hoa cau mày :

- Tại hạ và tôn giá không quen biết, vậy tại hạ có nên nói cho tôn giá biết không nhỉ ?

Thiếu Hoa lắc đầu :

- Tại hạ nghĩ mình không nói thì hay hơn.

Công tử có kiếm chiêu rất lợi hại hẳn xuất thân từ danh kiếm.

- Là danh kiếm hay không phải danh kiếm thì cũng không can hệ với tôn giá. Tôn giá tò mò thì tại hạ cũng tò mò.

- Công tử tò mò gì ?

- Sao tôn giá vận trang phục quái lạ như vậy ? Một chiếc áo thụng có mũ che kín cả mặt. Tôn giá dấu mặt để làm gì ?

- Bốn nhân có bộ mặt rất khó coi nên không muốn người ta nhìn thấy, chỉ có thể thôi.

- Tôn giá có chân diện khó coi lắm à ?

Quách Trụ gật đầu :

- Đúng. Rất khó coi.

- Tại hạ rất muốn nhìn qua chân diện của tôn giá coi như thế nào.

- Bốn tọa nghĩ công tử không nên nhìn thì hơn.

- Đã tò mò thì phải nhìn để không tò mò nữa. Tôn giá muốn tại hạ ôm mãi đầu hỏi trong tâm tưởng mình ư ?

- Nếu công tử cho biết xuất thân của công tử, thì đáp lại bốn nhân sẽ cho công tử chứng kiến bộ mặt của bốn nhân.

Thiếu Hoa mỉm cười từ tốn đáp lời lão :

- Quân tử bất hí ngôn.

- Quân tử bất hí ngôn. Bốn nhân cũng không để cho công tử thất vọng đâu.

Thiếu Hoa ôm quyền :

- Kính tôn giá, tại hạ giải tỏa sự tò mò trong đầu của tôn giá.

Chàng im lặng rút một luồng chân khí căng phồng lồng ngực, rồi trang trọng nói :

- Tại hạ xuất thân từ Kiếm Môn.

- Kiếm Môn ?

- Đúng... Tại hạ xuất thân từ Kiếm Môn.

- Bốn tọa chưa từng nghe môn phái này.

- Tôn giá không nghe cũng đúng thôi. Bởi vì đây là lần đầu tiên người của Kiếm Môn bước vào chốn võ lâm giang hồ. Và người đầu tiên đó là tại hạ. Chính vì thế tôn giá làm sao biết được.

Quách Trụ gật đầu :

- Có lẽ vậy. Người của Kiếm Môn mới đi tìm kẻ dụng kiếm hay nhất trên giới võ lâm như Thiên Tổng. Đến lượt bốn nhân giải tỏa sự tò mò của công tử.

Y vừa nói vừa lột bỏ chiếc mũ trùm đầu. Thiếu Hoa nhìn sững vào mặt Quách Trụ. Dưới ánh trăng khuyết, chàng nhận ra khuôn mặt với những khối thịt đỏ ối, lồi lõm.

Bộ mặt của Quách Trụ khiến Thiếu Hoa phải chau mày.

Quách Trụ nói :

- Bộ mặt của ta chắc chắn đã khiến cho công tử kinh tởm và sợ hãi.

Thiếu Hoa lắc đầu :

- Chẳng có gì để tại hạ sợ hãi và kinh tởm cả, chắc chắn tôn giá không muốn có bộ mặt như vậy. Chắc chắn tôn giá đã gặp một tai biến gì đó nên mới chấp nhận một khuôn mặt như thế này.

- Điều đó bốn nhân đã quen rồi.

Quách Trụ vừa nói vừa đẩy chiếc mũ lại. Y nhìn Thiếu Hoa trầm giọng nói :

- Bốn nhân muốn thỉnh giáo kiếm chiêu của công tử.

Thiếu Hoa tròn mắt nhìn Quách Trụ :

- Tôn giá thỉnh giáo kiếm chiêu của tại hạ ?

Thiếu Hoa tròn mắt nhìn Quách Trụ :

- Tôn giá thỉnh giáo kiếm chiêu của tại hạ để làm gì ?

- Thì bốn nhân cũng giống như công tử, tìm cái chân mỹ của kiếm chiêu.

- Thế tôn giá có phải là một kiếm thủ không ?

Quách Trụ lắc đầu :

- Không !

- Không phải là kiếm thủ vậy tôn giá thỉnh giáo kiếm chiêu để làm gì ?

- Bốn nhân muốn thu nạp công tử.

Mặt Thiếu Hoa sa sầm. Chàng buột miệng lặp lại lời nói của Quách Trụ :

- Thu nạp tại hạ ?

Quách Trụ gật đầu :

- Chỉ cần công tử theo về với bốn nhân thì hậu vận cực kỳ tươi tốt. Bốn nhân có thể đảm bảo với công tử một ngày nào đó công tử sẽ là thiên hạ đệ nhất kiếm. Một kiếm vương có một không hai trên đời này.

Thiếu Hoa lắc đầu :

- Tại hạ không có ý muốn trở thành kiếm vương.

Thiếu Hoa ôm quyền xá Quách Trụ :

- Tại hạ đa tạ thịnh tâm của tôn giá nhưng rất tiếc tại hạ không thể tiếp nhận lời đề nghị này của tôn giá. Miễn thứ cho tại hạ.

- Công tử không muốn trở thành kiêu vương sao lại ẩn chứng kiêu chiêu với Trương Thiên Tổng ?

- Tại hạ nói rồi, tôn giá còn hỏi lại nữa. Hay tôn giá tiếp tục tò mò ?

- Bốn nhân không tò mò nhưng lại rất muốn xem kiêu của công tử bằng bốn nhân hay không. Hay là ta đánh cược với nhau vậy.

Thiếu Hoa suy nghĩ :

- Chuyện này tại hạ cũng có phần thích thú đây. Thế tôn giá định đánh cược gì ?

Quách Trụ nghiêm giọng nói :

- Nếu bốn nhân thắng công tử... Công tử trở thành thuộc hạ của ta.

Thiếu Hoa cướp lời Quách Trụ :

- Ngược lại.... Tại hạ thắng tôn giá... Tôn giá trở thành thuộc hạ của tại hạ chứ ?

Chàng nói dứt câu thì Quách Trụ phá lên cười khanh khách.

Tràng tiểu ngạo của Quách Trụ như tiếng ma tru quỷ khóc đập vào thính nhĩ của Thiếu Hoa khiến chàng phải nhăn mặt.

Thiếu Hoa khoác tay :

- Tại hạ đặt ngược lại vấn đề của tôn giá, chẳng có gì khiến cho tôn giá đáng cười cả, hay là tôn giá không chấp nhận điều tại hạ vừa nói ?

- Bốn nhân cười vì nhận ra công tử quá ư thẳng thắn. Bốn nhân có cảm tưởng mình đang đối mặt với một đứa trẻ vừa mới đến tuổi trưởng thành.

Thiếu Hoa ôm quyền :

- Tại hạ nay vừa đến đôi mươi. Có điều gì xơ xuất tôn giá miễn thứ cho.

Quách Trụ gật đầu :

- Bốn nhân có một đề nghị khác với công tử.

- Tôn giá có đề nghị gì ?

Quách Trụ lòn tay vào cổ cởi sợi dây đeo một viên dạ minh châu tỏa sắc đỏ ửng. Y cầm viên thần châu đưa lên trước mặt. Đôi thần nhãn của Thiếu Hoa bỗng sáng hẳn lên khi thấy viên thần châu đó.

Chàng chau mày nghĩ thầm : "Sao y cũng có một viên thần châu giống hệt như của mẫu nương mình trao cho mình ?"

Chàng vừa nghĩ thầm vừa nhìn chăm bẵm vào viên thần châu của Quách Trụ.

Quách Trụ thấy Thiếu Hoa chiếu nhãn vào viên thần châu lại nghĩ rằng đang bị lôi cuốn bởi vẻ đẹp và sức quyến rũ của viên thần châu.

Y cười khẩy nói :

- Trên tay bốn nhân là viên Chuyển Luân Tỳ Độc Châu, ai có viên thần châu này sẽ không còn sợ bách độc thâm nhập vào nội thể. Công dụng của nó quý như vậy, công tử có đồng ý đánh cược với ta không ?

- Tôn giá khiến cho Thiếu Hoa thêm thường rồi.

- Công tử thêm thường viên Tỳ Độc Châu của bốn nhân ?

Thiếu Hoa gật đầu :

- Ngoài viên thần châu Ty Độc ra thì tại hạ đâu có thêm gì.
 - Công tử rất thẳng thắn. Nếu như công tử thẳng bốn tọa thì viên Chuyển Luân Ty Độc Châu này sẽ thuộc về công tử và ngược lại...

Thiếu Hoa cướp lời Quách Trụ :

- Tại sạ sẽ là thuộc hạ của tôn giá.
- Được chứ ?
- Xem chừng ra tôn giá đánh giá quá cao tại hạ rồi rồi đó. Tôn giá không sợ mất bảo vật của người ư ?
- Bốn tọa đã là độc nhân thì đâu cần đến viên Ty Độc Châu này chứ.
- Tôn giá không cần tất nó là của thừa. Của thừa đem đổi thì chẳng còn gì sợ lỗ lã. Tại hạ sẵn lòng đánh cược với tôn giá.
- Tốt lắm !

Quách Trụ lấy tiếp một hoàn dược trong ống tay áo đưa lên trước mặt cho Thiếu Hoa nhìn thấy :

- Nếu trở thành thuộc nhân của bốn tọa, công tử phải dùng hoàn dược này.

Thiếu Hoa nhướn mày :

- Độc dược ư ?
- Không... Nó là hoàn dược bảo chứng sự trung thành của công tử đối với bốn nhân.
- Hóa ra tôn giá là người đa nghi. Thôi dược, tại hạ sẵn sàng đánh cược.
- Bốn nhân không biết nhường công tử đâu.
- Tại hạ cũng không muốn mất cơ hội có được viên thần châu quý của tôn giá.

Trong khi Thiếu Hoa nói thì Quách Trụ từ từ gác chéo đôi song thủ trước ngực. Tay áo thụng tuột xuống để lộ đôi cánh tay đen kịt đập vào mắt Thiếu Hoa.

Chỉ mới nhìn thấy đôi bản thủ của đối phương thôi mà mồ hôi bất giác rịn ra trán Thiếu Hoa. Chàng nhủ thầm : "Lão ta dùng công phu gì đây nhỉ. Rốt cuộc thì ta phải đối mặt với nhân vật nào trong võ lâm đây ?"

Hết chương 16